

Єднаймо дух і зброю —

чекає нас рішальний бій!

МЕЧ і ВОЛЯ

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ

№ 1

Травень

1953

Неминучий Меч

Червоного терору вартовий
Довкола дивиться лютливо і по-
нуро
І раптом — брови сунуть злий, —
Почув ім'я ПЕТЛЮРИ.

Хто смів згадати це ім'я
Ненависяє, — питає.
А тисячі сміливих «Я»
У відповідь лунає...

Кого ж найпершого в Сибір,
Кого до смертної вписати карто-
теки?

Насупився, мов дикий звір,
Лютливий вартовий червоної без-
пеки.

Розбіглися очі — не зловить
Всіх тих, що «Я» насмілились ска-
зати.

І даремно хоче вартовий
Ім'я безсмертне розстріляти.

Очима лютьми шука
Побачити жовто-блакитний колір,
І вже тремтить його рука
Стріляти в тих, що хочуть волі.

І раптом — відповідь проста —
Шукати довго колір той не треба.
Рясніють жовто-золоті жита...
Ну, а блакить...
Блакить і в самім небі.

Який би він не був жорстокий злий
Той вартовий з його прокльоном,
Та кров'ю жита не валить,
І небо не зробить червоним.

Хай сунуть брови — скоро час
Його наказів агини,
Від неминучого меча
За вільну Україну.

Діма

Могила Голови Директорії і Головного Отамана Військ Української Народної Республіки Симона Васильовича ПЕТЛЮРИ замордованого московським агентами ГПУ

Від Видавництва

Дорогі Читачі! Дасмо до Ваших рук перший номер нашого органу. Дальші числа будуть до Вас доходити різними шляхами в міру можливості. Це нелегальна антикомуністична лектура революційного штабу Української Національної Гвардії. Перепишіть, розмножуйте цей матеріал і передавайте в руці до рук довіреним людям. Большевицькій диктатурі наближається кінець. Але він не прийде сам. Його треба приспішувати всіма силами та засобами, організованим способом. Боротьба пролонгів ніколи не матиме успіху. Вступайте до лав військово-революційної організації Петлюрівського Руху УНГ. Виконуйте всі накази й директиви нашого штабу. УНГ являється активним продовжувачем визвольно-революційних традицій Петлюрівського руху з 1917-20 рр. і УПА та УНР з часів 2-ї світової війни. Головним Командантом УНГ сьогодні є отаман Тарас Бульба-Боровець.

СМЕРТЬ ТИРАНА

Нарешті!... „Носив вовк і понесли вовка“...

Найбільший деспот, що його знала історія людства; той, хто загнав у сиру землю десятки мільйонів людей та поневолив сотні мільйонів; той, хто запровадив над майже мільярдом людей нечуване досі в світі рабство; той, хто протягом понад 30 років бродив по калюжах людської крові, великий геній зла — Йосип Сталін — сам сконав.

Якщо можна вірити лікарським бюлетеням Кремля, то Сталіна залила кров. Це символічно, хто ціле своє життя кров пив, той від крові й згинув. Такий, власне, є закон Всемогучого небесного Бога. І проти цього закону безсильні навіть такі земні сонця та боги, яким був „сам“ Сталін. Той Сталін, що на саму згадку його імені тремтіли сотні мільйонів людей. Сьогодні ж і він і його ім'я — вже тільки кошмарний спогад.

На очах нашої генерації історія вже несе в забуття Леніна та Сталіна. Вона так само понесе й усіх їхніх „доблесних“ наступників. А разом з ними понесе також у забуття їхній проклятий антисоціальний твір, комуністичну деспотію. Сталінська епоха чинно вступає в свою нову фазу — абсолютного занепаду. Цього процесу ніяка сила не спинить. Епоха Гітлера також нічим не поступалася сталінській епосі. Але по ній уже залишилася тільки лиха пам'ять. Така була і постійно такою буде доля всіх деспотій.

РІЧНИЦЯ ОБМАНУ

Нагла смерть Сталіна та жалоба по ньому цього року притьмарила ту пишну помпу, з якою досі більшовицька олігархія святкувала річницю 1-го травня. Не стало обер-ідола на кремлівському Олімпі. Богиня-партія овдовіла. Все в розполоху. Новоспечений чверть-ідол Маленков уже випускає віжки з рук: здав партію катові України Хрущову. Ніхто не знає, хто кого з ідоленят завтра повісить: чи Маленков Хрущова, чи Берія Вишинського. А може Вишинський їх усіх завтра поставить під суд? Чи може маршалізований чекіст Булганін спробує стати ще й „генералісимусом“? Все це таємниця, яка тримає в напрузі не тільки ССРСР, але й весь світ. Про наслідки смерті Сталіна сьогодні рано говорити. Але треба сподіватися, що вони будуть колосального масштабу.

Большевицьке святкування 1-го травня — це злочинне перетворення вільного робітничого свята на ідолопоклонну чолобитню поневолених рабів новій партійній феодалній архибуржуазії, над якою ніхто не має контролю. В цілому світі робітники в день 1-го травня самі вільно святкують своє свято. Самі організовують свої маніфестації та опрацьовують нові пляни боротьби проти капіталу. Самі вносять резолюції про підвищення зарплати, поліпшення умов праці, соціальне та культурне забезпечення і т. п.

Натомість в СССР, усе робиться навпаки. Травневі святкування організує сам рабoфеvдал-партія. Все по наказу та його пляну. Замість оборони своїх клясових інтересів проти партійного капіталізму, робітники „добровільно“ обнижують собівартість продукції, тобто — обнижують свою зарплату. А на те місце обов'язково постійно підвищують виробничі норми, тобто, замість зменшувати, збільшують робочий час та трудову напругу. Здають виконані „травневі подарки“ і примусово, шляхом контрактів на соцзмагання беруть на себе „почесні“ завдання підготувати ще більші „подарки для жовтня“. А для себе — скріплення ярма. І так вічно, з травня на жовтень, з жовтня на травень. Все всюди й постійно тільки для партії, а не для робітника, не для людини.

Так виглядає „святкування“ робітничого свята в СССР, що є нібито керований робітничо-селянською владою, а по суті перетворився на фараонівську неволю. Це явний глум над робітничими масами та людиною. Це злочинне використання традиції міжнародного робітничого свята для своєї матеріальної користи нової партійної буржуазії.

РІЧНИЦЯ КРОВИ

В Україні на травень припадає ще й друга річниця: 25.5.1926 року агенти ГПУ на вулиці в далекому Парижі вбили Президента і Головного Отамана військ Української Народної Республіки Симона Васильовича Петлюру. Цей злочин Кремля був розрахований на те, щоб обезголовити українську націю. Але даремні всі заходи ворога. Симон Петлюра для України вічний. Українська нація під кермою його невмирущого бойового духу далі провадить свою активну боротьбу проти московсько-комуністичної тиранії. З наказу Симона Петлюри наші повстанці та революціонери вели активну збройну та підпільну боротьбу майже аж до 2-ї світової війни. А в часах 2-ї світової війни, з наказу наступника Симона Петлюри Президента Андрія Миколаєвича Лівидького, Петлюрівський Визвольний Рух знов організував Українську Повстанську Армію. Ця армія стала на боротьбу проти таких двох тоталітарних імперій та їхніх збройних сил, як потуги Сталіна та Гітлера. І ця армія мала великі перемоги над своїми ворогами, бо вона озброєна не залізом, а великою ідеєю національної свободи й соціального прогресу. І вже недалекий той день, коли наша ідея Правди переможе всіх ворогів.

Коли сьогодні в Москві перед пишним мавзолеєм Леніна та Сталіна мільйони людей, примусово дефілюючи, нишком посилають тиранам прокляття, то в Парижі перед скромною могилою С. Петлюри тисячі людей з цілого світу добровільно маніфестують свою велику пошану та любов до нього. Коли могила самого „бога“ Маркса в Лондоні занепадала і заросла бур'яном, хоч там є советська амбасада та місцева компартія, то могила Петлюри літо й зиму буквально тоне в квітах. Це також символічно. Вже недовго тим „богам“ залишилося лежати в мавзолеях: Вони підуть туди само, куди пішов основоположник їхньої безбожницької „нової віри“ Маркс — у забуттям!

Натомість тлінні останки С. Петлюри незабаром будуть перевезені у великий Пантеон вільної Української Народної Республіки в Києві. Всім злочинним большевицьким річницям приїде кінець. Україна буде святкувати свої національні річниці — як вільна нація.

ВІД ОЗВА ДО ВСІХ УКРАЇНЦІВ ВОЯКІВ У СОВЕТСЬКІЙ АРМІЇ

Дорогі Побратими і Земляки!

До Вас, як українських воїнів, змушених служити та проливати свою кров у чужій, ворожій нашому народові комуністичній армії, звертається Українська Національна Гвардія. УНГ являється авангардом і носієм революційно-визвольних ідеалів суверенної Української Народної Республіки. Ми боремося за відновлення тої нашої держави, що її основоположником, оборонцем та прапором носцем був Великий Вождь української демократії Симон Васильович Петлюра.

Ця наша народоправна і суверенна держава існувала від 1917 року і була, як Вам відомо, знищена агресивною війною червоної Росії проти України в 1920 році. Україна була окупована ворогами, а її армія та законний демократичний Уряд були примушені ворожою перевагою шукати притулку на далекій чужині. Проте, ми були розбиті тільки фізичною перевагою, а духово залишилися ніколи не переможеними нашими ворогами. Бойовий дух нашого славного Народу ніколи не був зламаний. Ми довго провадили та далі провадимо повстанську війну та рух загального спротиву ворогам на Батьківщині, а наш законний Уряд вже понад 30 років обороняє інтереси України перед широким світом. Ми не є безбатченки, а маємо славу державну традицію і в 1948 році на еміграції наші демократичні політичні партії покликали до життя Українську Національну Раду, яка сьогодні виконує функції вільного передпарляменту суверенної України.

Вже понад 30 років московсько-комуністична диктатура панує над нашою країною. Наша люба Батьківщина та її народ переживають найжахливіше подвійне поневолення: 1) національне поневолення російським імперіалізмом і 2) політично-соціальне поневолення новою системою державного надкапіталізму комуністичної партії. Які наслідки цього поневолення, це ми всі добре бачимо.

Комуністична диктатура офіційно проголосила, що соціалізм уже переміг в СССР,

але на практиці ця перемога соціалізму дала нам тільки численні обов'язки й забрала від нас усі природні людські й національні права та пограбувала до останньої нитки наш народ. Чому так діється? Тому, що ми не маємо своєї незалежної держави. Так звана УССР — це московська колонія. Нація без своєї суверенної держави є невільником так у політичному, як і економічному розумінні.

Сьогодні кажуть, що ми виграли війну проти Гітлера. Ми своєю кров'ю знищили деспотію наци-фашизму. Але яка користь з цієї перемоги нам, як нації, та кожному окремо, як воякам советської армії? Де ті зміни, що їх нам обіцяли комуністи під час війни? В новому прапорі та гімні УССР? Це безсоромний глум над нашою національною гідністю. Кожного демобілізованого вояка з большевицької армії чекає доля раба прикованого до колгоспу, або заводу, або й праця в концтаборі.

Насилежене закабалення українського селянства

Замість ліквідації колгоспної системи, про що всюди говорили комуністи в часі війни, щоб заохотити селян до боротьби проти Гітлера, по закінченні війни вони, ще більше посилюють закабалення селянства в так званих «укрупнених колгоспах», тобто нових «агрокотродах». «Агрокотрод» означає:

1) повну ліквідацію вільного селянського стану, зведення його назад до ролі агропротетаріату, тобто дворових людей та гнійовозів нового партійного поміщицтва;

2) тотальний грабунок того мізерного особистого майна та жалюгідних прибутків з дотеперішних присадибних шматочків землі;

3) знищення власного родинного житла селян по селах та хуторах, а запровадження масової концтабірної концентрації новітніх рабів у бараках «агрокотродов»;

4) ще сильніше прикріплення нових рабів до місця праці та посилення поліцейського контролю над їх громадським і особистим життям.

І ось саме це закабалення наших батьків, братів і сестер ми маємо обороняти своєю кров'ю й вірною службою в большевицькій армії!

Посилення вислизку українського робітництва

Заробітна плаття робітника на фабриці та заводі низька, ціни їх власної продукції з „своїх“ фабрик такі високі, що для врятування родини від голодової смерті, в СССР мусять працювати жінки та малолітні діти або всі поголовно мусять красти. Стахановщина та „соцзмагання“ й норми виробітку та найвищі в цілому світі, податки й масовий терор, вимотують з трудящих України останню кров. Ніхто не має права боронити свої інтереси, ні через професійну організацію, ні страйком, ні будь-яким іншим способом. Такої кабали нема в жодній найвідсталішій колоніальній країні світу. Не тільки в Америці й Англії, але навіть у переможений та знищений війною Західній Німеччині, коли працює голова родини, тоді ані його дружина, ані діти не потребують працювати. До того, всюди робітники мають всебічне соціальне забезпечення, право на оборону своїх інтересів, аж до страйку, кожен має право в кожну-ліпшу хвилину міняти місце праці або й зовсім її покинути.

Чому ж у країні „соціалізму“ панує загальне рабство? Бо там при владі є безконтрольна диктатура. І ось саме це нове рабство, ту огидну дактатуру мусять своєю кров'ю обороняти та ще більше закріплювати на своїй власній шві самі українські селяни й робітники, що служать у советській армії, в тій армії, яка є обороною та ударною силою комунізму.

Трагедія української інтелігенції

Українська інтелігенція переживає свою найжахливішу трагедію. Вона, як провідна верства нації, засуджена комунізмом на повільну смерть. З початку комунізм винищував вогнем і мечем „націоналістично-буржуазну“ інтелігенцію, як „класово-ворожу“ силу. Винищено всі українські церкви, національну науку й культуру. Потім червона Москва взялася до нашої нової „комуністичної інтелігенції“. А сьогодні вже навіть таким сталінославецьким, як Сосюра та Корнійчук, компартія загрожує ліквідацією за „націоналістичні ухили“. Комунізм усіма силами хоче викопати прірву поміж українським народом та його інтелігенцією.

Але даремні всі заходи ворогів. Український народ уже добре побачив, куди провадить та „класова боротьба“ в середині однієї нації. Її мета — здійснення старого імперіалістичного правила: „роз'єднуй і пануй“. Селяни побачили, що їм дав большевицький поділ на „куркулів“, „середняків“ та бідняків. Він приніс рабство „агрогорода“ та мільйони трупів. Робітники побачили, як виглядає „робітничка влада“ в СССР. Це влада нової, ще гіршої, як за царя буржуазії. Отруєна комуністичним чадом частина інтелігенції побачила, що „інтернаціональний комунізм“ — це російський тотальний імперіалізм у найжорстокішій формі. Трідцять років кляс на Україні творять одне всенародне ціле. І цього ідейно-психологічного моноліту тепер уже не переможе жодна ворожа сила. Наша славна інтелігенція вірно й героїчно служить своєму народові, а народ глибоко шанує та любить свою трудову інтелігенцію. Нас усіх єднає одна ідея, одна кров, одна доля нашої нації.

Готування Компартії до третьої світової війни

Шальна пропаганда компартії „за мир“ є по суті лише прихованим готуванням до війни. Кожен агресор, готуючи війну, намагається приспати чуйність та розслабити бойовий дух своїх противників пропагандою „миру“. Це стара істина. Ясна справа, що компартія не хотіла б мати війну з цілим світом, а краще крок за кроком опанувати країну за країною й континент за континентом без ризику війни проти СССР, руками своїх п'ятих колон та комуністичних партизанських армій, на зразок Китаю.

Але вся біда в тому, що комуністичну ідеологію та програму дій, вивчають не тільки в СССР і в країнах його сателітів, а в цілому світі. Хоч там і нема таких „архигеніальних“ корифеїв науки, як Сталін, але розумних людей не бракує. Ввесь вільний світ побачив, куди прямує пезперервна агресія вічно воюючого комунізму і сказав своє рішуче: годі! Про це свідчать події в Єгипті, Кореї й Індонезії. Сьогодні воєнничий комунізм має тільки два виходи: або капітулювати, або розпочати 3-тю світову війну. Він вибрав друге: розпочати 3-тю світову війну „корейською перестрілкою“ і тепер готує пляни „генерального“ наступу. Цілий світ в нервовій напрузі „холодної війни“ чекає нових подій. Ніхто не знає де вдарить нова хвиля „гарячої“ червоної агресії: чи в Західній Європі, на Балканах, у Туреччині, на Близькому чи Далекому Сході.

Наше ставлення до майбутньої світової війни

Мало важливим є, в якому пункті політично агресивний комунізм розпочне нову фазу — збройну агресію. Головним є той факт, що ця нова світова війна неминуха. В засаді, ми проти всякої війни, як засобу масового винищення людей та економічної руїни. Особливо ми проти війни з застосуванням жорсткої атомової зброї. Але російська імперія ось уже понад 300 років перебуває в стані війни з Україною. А сучасна форма тої імперії — СССР, оголошує таку ж нищівну війну проти цілого людства. Молох імперії неблаганно жадає щодень нових жертв, прагне загарбання нових країн і народів. Війна мусить бути, бо так хоче компартія.

Третя світова війна матиме подвійне значення. Для цілого вільного світу це буде оборонна війна проти агресії комуністичної деспотії. Натомість, для України та всіх націй, що їх досі поневолив російський імперіалізм, це буде національно-соціальна визвольна війна. Війна поневолених та загрожених поневоленням націй, проти варварського агресора, це необхідне і святе діло.

Ми не маємо змоги запобігти новій війні. Для цього Росія повинна вивести свої війська з України та інших поневолених нею держав і припинити свою експансію проти світу. Цього кроку російська імперія ніколи добровільно не зробить. А тим самим, вона й далі буде в постійному стані війни з цілим світом.

Наше ставлення до російського народу

Комуністи та всі інші російські великодержавники обвинувачують нас у розпалюванні національного шовінізму, антисемітизму та особливої ненависті до російського народу. Це все бридка демагогія. Українська демократія ніколи не пропагувала жодних людоненависницьких ідей. На грошових знаках Української Народньої Республіки 1919 року були написи українською, російською, польською та жиївською мовами. Це шовінізм чи демократія? Проти російського народу ми також ніколи не пропагували і не збираємося пропагувати національної ненависті. Цю ведмежу послугу роблять для російського народу самі російські імперіалісти від білих до червоних включно. Вони, вихваляючи «передовий ро-

сійський народ», щоб він дозволив їм сидіти на престолі московської імперії, і зневажаючи тим самим національну гідність усіх інших націй, розпалюють шовіністичні настрої, насамперед, серед самих росіян.

Ми найсердечніше бажаємо російському народові визволитися від большевизму й звільнитися від усіх шовіністично-імперіалістичних ідеологій їхньої власної провідної верстви. Ми готові якнайтісніше боротися разом з російським народом проти комуністичної деспотії, але тільки тоді, коли російський народ схоче піти демократичними шляхами, тобто відмовиться та осудить не тільки большевизм, але й московський імперіалізм у всіх його формах. Або Росія добровільно відмовиться від усіх силою здобутих чужих земель, або вона буде змушена до цього силою. Московська імперія російському трудовому людові не приносить жодної користі, тільки накладає щодалі тяжчі обов'язки жандарма «тюрми народів». Імперія — це не оборона інтересів народу, а тільки заспокоєння дурних, «месіянських» амбіцій. В цьому питанні вирішальне слово має сам російський народ. І яке буде його рішення, така буде його доля.

Нова війна і національно-соціальна революція

Не маючи змоги запобігти катастрофі нової світової війни, всі поневолені російсько-комуністичним імперіалізмом народи мають усі можливості для того, щоб, бодай, зменшити жорсткі наслідки тої війни. Ми володіємо куди сильнішою зброєю, як атомна енергія. Цією зброєю є наші святі ідеали національної свободи та соціальної справедливості й прогресу. Проти сили цієї ідейно-політичної зброї не вдержиться наймогутніша потуга імперіалістичної деспотії.

Ось ті ідеали, що їх записала на своїх прапорах велика революція Сходу в 1917 р.:

1. Ліквідація російської імперії, «як тюрми народів».
2. Національна демократія. Самовизначення всіх націй. Відновлення вільних національних держав на етнографічних засадах.
3. Політична демократія. Кожна національна держава організує свій новий державний лад на своїх історичних традиціях і на засадах народоправства та народовладності.
4. Соціальна демократія. Кожна нація, базуючись на своїх традиціях, заводить таку соціальну систему, яка гарантує всебічний господарчий розвиток, прогрес та добробут для всіх шарів суспільства.

ПРОЧИТАЙ
І ПЕРЕДАЙ ТОВАРИШУ!

5. Міжнародна демократія. Кожна суверенна держава має право розвивати всебічні стосунки та складати союзи, або й федерації з іншими країнами світу.

Перші плоди цих епохальних ідеалів великої Східної революції, у вигляді відновлених суверенних національних держав Східної Європи та Середньої Азії, знищила більшовицька «жовтнева» контрреволюція. Компартія — це зрадник революції. Вона загнала російським штиком усі ці нації знов у «федерацію» з Росією. Вона потоптала ногами волю мільйонів людей. Але самих ідеалів більшовицька реакція не могла і не може сьогодні знищити навіть найбрутальнішим терором. Ці Великі Ідеали глибоко вросли в ґрунт імперії і, наче терміти, точать її організм, з її власного путра. І тільки вони одиниці ту імперію сточать на попіл, а на її місці поневолені нації здвигнуть свій храм, свою національну і суспільну волю.

Москва має сотні тисяч найманих комуністичних п'ятиколонників по всіх країнах вільного світу. Натомість, вільний світ має сотні мільйонів безплатних, але ідейних прихильників у ССРСР та по його сателітах. Це куди серйозніший союзник вільного світу. Поневолені ж нації, сьогодні вже не є осамітнені в їх антикомуністичній боротьбі, як це було в часі першої та другої світових війн. Така ситуація дає нам всі підстави вірити в те, що комунізм спільними силами буде ідейно, політично й збройно розгромлений.

Та розгром комунізму й російського імперіалізму, як і закріплення свободи всіх націй, можливі тільки при одній умові, при умові якнайактивнішої, всебічної співпраці наших ідей та бойового чину. Це й буде наш шлях до зменшення руйнівних наслідків війни на нашій рідній землі. Тільки шляхом розумної та пляномірної активізації руху спротиву всіх сил лівією загальної національно-політичної та соціальної революції проти диктатури компартії ми зможемо вибити з рук кремлівських душогубів атомні бомби, щоб не допустити до відплатного атомного бомбардування наших осель та міст іншою стороною.

За що бореться Українська Національна Гвардія

УНГ, як військово-революційна організація, є складовою частиною великого Петлюрівського Руху. Вона обороняє політично-соціальну програму Української Народної Республіки, що її здійснює Націо-

нальна Рада. Отже, УНГ бореться за:

1. Організацію спільного революційно-визвольного фронту всіх націй, поневолених московсько-комуністичною імперією За знищення спільними силами «тюрми народів» і за волю всіх уявлених у ній народів. За знищення розбійницької системи МВД-МГБ.

2. За відновлення справді суверенної держави українського трудового люду у вигляді Української Народної Республіки.

3. За державно-політичний лад у відновленій Українській Народній Республіці, базований на засадах справжнього народоправства та народовладности, при якому громадяни України всіх національностей, повинні мати рівні права й рівні обов'язки.

4. За побудову справедливої й прогресивної соціальної програми у вільній Україні так, щоб не було причин для класової ворожнечі.

5. За негайне знищення комуністичної системи державного надкапіталізму та колгоспного рабства і перехід народного господарства на рейки головне приватної власности.

6. За безкоштовний поділ землі серед селян на вичну спадкову власність. За вільне поряdkування селянами продуктами їх праці. За державний кредит для селян на розбудову нових господарств.

7. За перетворення фабрик і заводів з фіктивної на справжню власність робітників, шляхом участі самих робітників у керуванні промисловістю.

8. За волю та охорону праці, ремесла й вільних професій.

9. За право вільного вибору професій, місця праці й зміни місця праці та законний відпочинок для всіх трудящих. За право на оборону своїх інтересів трудящими через професійні організації та іншими способами аж до страйків. За повне соціальне та культурне забезпечення й безкоштовне навчання.

10. За волю сумління й вільну діяльність українських Церков та різних релігійних, культурних, наукових, освітніх і громадських організацій. За свободу політичних переконань, преси, зборів для всіх громадян.

11. За охорону всіх прав людини, за недоторканість особи.

**ПАМ'ЯТАЙ, ЩО ВОРОГ СЛІДКУЄ
І БУДЬ ОБЕРЕЖНИЙ!**

НОВІ ФОРМИ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СУСПІЛЬСТВА

Історичний розвиток суспільства пішов зовсім іншим шляхом, ніж це передбачали «пророки» комунізму, Маркс, Енгельс та Ленін. Саме тут і криється неминуча загибель комунізму. Основна самогубна помилка Маркса та Леніна була та, що вони ділили світ тільки на капіталізм та комунізм. Вони зовсім не передбачали нової третьої політично-соціальної сили, якою є ліберальна демократія та її регульований народний капіталізм. Ця нова сила сьогодні послідовно приходить до голосу. Вона завтра змінить тако ж і комуністичний державний архимонаполізм, що пожирас сам себе.

Нове законодавство в ділянці соціальних реформ, контроль великої промисловості і її часткова націоналізація, участь трудящих у порядкуванні засобами виробництва та його прибутками, охорона праці та соціальних забезпечень усіх верств народу, отже, все те, що ми вже сьогодні бачимо, в більшій чи меншій мірі, по багатьох країнах, як от: Англія, Франція, США, Німеччина та інші. Ці факти наявно доводять, що весь світ прямує дорогою суспільного прогресу без того моря крові, терору й економічної руїни, що їх обов'язково несе комуністична революція та диктатура.

КОНТРРЕВОЛЮЦІЙНА ДИКТАТУРА КОМПАРТІЇ

Політична свобода й участь робітників, селян і трудової інтелігенції в керуванні державою, що вже зреалізовані в багатьох демократичних країнах, зробили теорію «диктатури пролетаріату» явно перестарілою та непотрібною. Чого має бути обов'язково диктатура якоїсь однієї класи над усіма іншими? За яким правом? Хіба робітники не є складовою частиною нації, складеної з багатьох шарів? Це необгрунтована вигадка «наукового» комунізму. Де диктатура, там вічна внутрішня ворожнеча. Гасло «диктатури пролетаріату» — це спроба приховати справжню мету компартії — створити нову класу рабовласників-комуністів, що панує над більшістю народу й поневолює

інші нації. Диктатура всякої класи або й класів, без контролю та опозиції, негайно перетворюється на зледачілу деспотію. Так сталося з комуністичною диктатурою.

Де диктатура, там нема прогресу! Замість диктатури пролетаріату, маємо диктатуру над пролетаріатом. Відколи компартія відверто стала на позицію старого російського імперіялізму, від тоді вона показала своє обличчя без маски. Цей факт особливо відчуваєте Ви, українські комуністи і комсомольці. Чому Вами командували та командують Постишеви Кагановичі та Мельникови, як провідники ніби «вашої» КП(б)У? Чому на Україні стоять численні російські армії та дивізії військ МВД? Чому всі Ви на своїй землі боїтеся говорити своєю рідною мовою? Де поділися такі визначні комуністи-українці як Скрипник, Хвильовий, Чубар, Петровський, Любченко, Василенко, Заточський, Криворучко, Дубовий, Якір та тисячі інших? Чи все це Вам не доказує, що комунізм перетворився на злочинний імперіялізм?

ЩО ДАЛА »ПЕРЕМОГА СОЦІАЛІЗМУ«?

Кому Ви служите в своїй щоденній роботі? Чи не найсмертельнішому ворогові України, всіх трудящих світу та цілого людства? Ви не є звичайними громадянами СССР. Вас партія реклямує як авангард всесвітнього комунізму, тобто знаряддя, за допомогою якого кремлівська класка здійснює всі свої злочини. Саме Вашими руками червона Москва винушує мільйони українців, ваших братів, сестер та батьків по підвалах МВД та численних концтаборах. Саме Вашими руками та класка провадить огидну колоніальну експлуатацію Вашої нації та природних багатств її землі. Саме Вас перетворюють на інструмент грабування України Москвою.

Хто краще від Вас самих бачить, що так звана «перемога соціалізму в одній країні» є ніщо інше, як облудна брехня Сталіна? Де та перемога? Доки ж Ви будете допомагати Кремлю грабувати та ще більше поневолювати свою Батьківщину? «Ваш» уряд та «Ваша» партія перетворились з провідних політично-державних органів України на колоніально-окупаційний апарат Москви. Вся Ваша нація стала рабом, а ви погоничами над нею. Чи на те ви боролися «за соціалізм» понад 30 років, щоб сьогодні бути чужими погоничами над своїм рідним народом?

КОМУ НЕ МОЖЕМ ПЕРЕДАТИ —
ПІДКИНЬ!

На вас падає тяжка співвідповідальність за наглу та повільну смерть мільйонів українців і українок від масового терору й голоду в часі «розкуркулювання» наших селян, за жакливе зuboжіння всього українського народу, за нелюдський визиск і всебічне пригнічення України червоною Москвою, за всі ті нещастя, що їх несе для всього людства ідея божевільно комунізму.

Тепер кремлівські рабовласники підготовляють третю світову війну. Вона може вибухнути кожної хвилини. Ви, напевно, знаєте, що політично-соціальні ідеали та визвольно-революційні сили всіх поневолених червоною Москвою націй і матеріально-технічна перевага великих Західних Демократій, узяті разом, здобудуть у цій війні цілковиту перемогу над комунізмом. Комунізм буде знищений так само, як уже знищений його ідейно-програмовий побратим — нацифашизм. З ким і проти кого далі хочете боротися ви? Ваша справа історично безперспективна. Мрія комуністичної партії завойовувати цілий світ — злочинна утопія. Ще не було й ніколи не буде такої сили, щоб спромоглася перемогти весь вільний світ.

ЗЕМЛЯКИ — КОМУНІСТИ І КОМСОМОЛЬЦІ!

Нам добре відомо, як більшість з Вас опинилися у комуністичній партії або комсомолі. Нам також відомо, хто із українських комуністів і комсомольців став негідним зрадником свого рідного народу, а хто його ніколи не зраджував, а, навпаки, всіма силами намагався всюди обороняти рідний край і народ в умовах комуністичного панування. Ми знаємо, що поза малою кількістю, переважна більшість українських комуністів та комсомольців — це чесні українські патріоти, які опинилися в партії й комсомолі не з власної волі. Все це або жертви брехливої комуністичної пропаганди, або жертви масового терору. Під владою цього терору вся наша нація і це її спільне історичне лихо. Ніхто не збирається карати тих наших братів і сестер, що не з власної волі опинилися в партії та комсомолі.

Українська Національна Гвардія, стоячи на позиціях законного Уряду Української Народньої Республіки, що його прапор виніс закордон із поневоленої червоною Москвою України в 1920 р. великий Вождь України, Головний Отаман Симон Васильович ПЕГЛЮРА, з повною відповідальністю заявляє:

1. Закони й правосуддя демократичної Української Народньої Республіки не визнавали та не практикували в 1917-20 рр. і не будуть визнавати та практикувати в майбутньому принципу масової чи родинної помсти й кари проти вчорашніх політичних противників народньої республіки. Визволена Україна розпочне нове вільне життя на засадах волі, миру й дружньої співпраці всіх творчих сил.

2. Хто з сьогоднішніх комуністів та комсомольців, усвідомивши облуду комуністичної «ідеї» та злочинність комуністичної диктатури, порве назавжди з ними і стане чесно в обороні української національної держави та буде шанувати всі її закони і виконувати щодо неї свої громадські обов'язки, тому відновлена Українська Народня Республіка гарантує всі громадські права.

3. Всім громадянам України, української національності та національних меншин, закони Української Народньої Республіки гарантують цілковиту особисту недоторканість, свободу політичних переконань, свободу віроісповідання, свободу та охорону приватної трудової власності, вільний вибір професії, і право на працю та охорону її.

4. Всім українським військовикам з різних чужих армій національна державна влада визнає їх попередні функції й ранги та візьме під увагу відзначення, здобуті ними не політичним вислужництвом, а за бoєві заслуги в тих арміях.

УКРАЇНСЬКІ КОМУНІСТИ І КОМСОМОЛЬЦІ!

Згадайте про всі ті злочини комунізму проти вашого народу! Зважте, що даліше ваше свідоме перебування в лавах комуністичних організацій — це те саме, що саможубство. Ставайте до передових лав борців проти злочинного комунізму. Боріться за відновлення нашої суверенної держави. Поверніться назад до свого рідного народу. Відбудовуйте разом з нами державну будівлю українського трудового люду, нашу народоправну республіку, де не буде ні чужого ярма, ні терору МВД, ні експлуатації людини державою, ні визиску людини людиною, а буде нове, вільне і щасливе життя для всього народу, в колі вільних демократичних країн світу, в умовах суспільного поступу й добробуту.

ТІЛЬКИ БОРОТЬБОЮ
ЗДОБУВАЄТЬСЯ ВОЛЯ!

Комунізм, як соціальна програма та політична ідея, остаточно збанкрутував. Він став бездушною, бюрократичною машиною. Він з держави зробив спекулятивну чорну біржу, яка торгує майном та життям сотень мільйонів злидінних невольників. Такого рабства як в ССРСР, не знали навіть за єгипетських фараонів.

Допомагайте рятувати свій народ від явного духового й фізичного знищення, що його несе московський комунізм.

Ставайте до лав українських патріотів. Організуйте скрізь рух пасивного й активного опору, здійснійте програму революційно-визвольної боротьби. Виконуйте директиви Штабу УНГ. Боріться всіма засобами за якнайшвидше відновлення української суверенної держави. Боріться за спільне визволення разом з братніми народами

Білорусії. Балтійських республік, козацьких країв, кавказьких народів, тюрків Криму й Ідель-Уралу, народів Туркестану й Сибіру та інших.

Смерть комуністичній деспотії та червоному рабовласництву!

Смерть московському імперіалізму всіх кольорів!

Хай живе єдиний антикомуністичний революційно-визвольний фронт усіх поневолених народів!

Хай живе самостійна суверенна Українська Народна Республіка!

Хай живе Українська Національна Рада — вільний передпарламент Української Держави!

Хай живе президент і Головний Отаман військ Української Народної Республіки Андрій Лівинський!

УКРАЇНСКА НАЦІОНАЛЬНА ГВАРДІЯ

ІДЕОЛОГІЧНО-МОРАЛЬНІ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

1. Ставлення національної та своєї персональної честі й воляцько-лицарських чеснот понад власне життя — це закон законів українського революціонера-воєнка.

2. Гаряча любов до Рідної Землі та свого народу і досмертня вірність та жертвений послух наказам Батьківщини — це почесний обов'язок українського революціонера-воєнка.

3. Не фальшива «аполітичність», а об'єктивна глибока політична грамотність — це політична мораль українського революціонера-воєнка.

4. Не рабський послух старшині із-за терористичного примусу, а культурне, свідоме й високопатріотичне почуття лицарської честі та службового обов'язку супроти Батьківщини й Товариства — це моральна дисципліна українського революціонера-воєнка.

5. Досмертнє зберігання всякої довіреної тайни, товариська любов та дружня свобода і одночасно абсолютна службова субординація — це фізична дисципліна українського революціонера-воєнка.

6. Дійсна, а не фіктивна свобода Батьківщини, як суверенної, абсолютно ні від кого не залежної держави — це політичний ідеал українського революціонера-воєнка.

7. Гідний великої та славної нації лад у державі, де всі громадяни мають рівні права і рівні обов'язки — це політична програма українського революціонера-воєнка.

8. Справедливе унормування соціальних відносин у державі так, щоб не було підстав до класової ворожнечі — це соціальні постулати українського революціонера-воєнка.

9. Свідомість, що політичні партії та світоглядні програми настають та зникають, а народ існує вічно, як однокровна спільнота — це політичне кредо українського революціонера-воєнка.

10. Мобілізація всіх сил народу, головним чином проти зовнішніх ворогів України не однопартійними, а державними методами дії — це ділова тактика українського революціонера-воєнка.

11. Служба для національної революції, звільнення своєї рідної нації від чужого намування та відбудова власної держави не поодиноким, а в організованих рядах свого славного воляцько-революційного лицарського товариства — це велика честь та гордість українського революціонера-воєнка.

12. Бути чесним виконавцем всіх своїх обов'язків, гідно стояти на висоті кожного, хочби найтяжчого завдання, без огляду на час, місце, ситуацію та обставини — це найрадісніше патріотичне почуття українського революціонера-воєнка.

В урочистих актах законодавчих, у війні за волю і повстаннях міцно виявляв наш народ свою волю непохитну жити незалежним державним життям. Боротьба за це нашого народу не припиняється і не припиниться. Нехай вона буде довга і перта, нехай вона бере нові і нові жертви, але Україна незалежна — хоче чи не хоче того Європа — таки буде.

СИМОН ПЕТЛЮРА

Видає Головна Команда УНГ - Друкується закордоном